

Afgørelser – Reg. nr.: 02388.01

Fredningen vedrører: Ulvedyb - Ophævet

Domme

Taksationskommissionen

Naturklagenævnet

Overfredningsnævnet **13-08-1958, 20-05-1959**

Fredningsnævnet **09-12-1958**

Kendelser

Deklarationer

OVERFREDNINGSNÆVNET>

INDHOLDSFORTEGNELSE

- Kendelse af 20/5 1959 [ofn-1288/58] om stadfæstelse af
- Kendelse af 9/12 1958 [nævn-439/57] om ikke at frede.
- Kendelse af 13/8 1958 [ofn-1288/58] om hjemvisning af
- (indeholdt) kendelse af 1/2 1958 [nævn] om afvisning af frednings sag

803 BROVST
849 ÅBYBRØ

1217 II SV

MATRIKELFORTEGNELSE

(ajour pr. 20/5 1959)

Fredningen omfatter (helt eller delvis) følgende
matrikelnumre: arealer af

Broust, Øland og Gjol sogne

Gældende matrikulært kortbilag: ÷

Se også REG. NR.:

13/8 - 1958

U D S K R I F T

af

OVERFREDNINGSNÆVNETS KENDELSESPROTOKOL.

År 1958, den 13. august, afsagde overfredningsnævnet på grundlag af mundtlig og skriftlig votering følgende

k e n d e l s e

i sagen nr. 1288/58 vedrørende fredning af "Ulvedybet" ved Limfjorden.

Den 1. februar 1958 afsagde fredningsnævnet for Hjørring amt kendelse i en sag om fredning mod sænkning af vandstanden i et på den nordlige side af Limfjorden beliggende i statens eje værende vandområde, Ulvedybet kaldet, der mod syd afskæres fra Gøl bredning ved en dæmning, i hvilken der er indbygget en sluse. Fredningssagen, der også omfattede en staten tilhørende kystbræmme udenom vandområdet, var rejst af Danmarks naturfredningsforening i anledning af et landvindingsprojekt, som bl.a. gik ud på tørlægning af Ulvedybet. Forbud mod sænkning af vandstanden under normal sommervandstand ansås som en betingelse for, at Ulvedybet kunne bevare sin værdi som fuglereservat.

To af fredningsnævnets medlemmer er af den opfattelse, at Ulvedybet må betragtes som søterritorium, og vil som følge heraf afvise sagen som ikke henhørende under naturfredningsloven. De henviser herved til overfredningsnævnets kendelse af 30. marts 1957 vedrørende fredning af Kysing fjord.

Et medlem af fredningsnævnet fremhæver, at slusen under dæmningen er en ren afvandingssluse, og at der, også når henses til slusens ringe dimensioner, ikke skønnes at kunne være tale om vandudveksling med Limfjorden i nogen større stil, samt at sejlads gennem slusen praktisk talt er umulig. Når dertil kommer det om ejerforholdet til Ulvedybet oplyste og den omstændighed, at der ikke er fastsat strandbyggelinier omkring vandområdet, finder dette medlem, at Ulvedybet må sidestilles med en sø, og stemmer for, at sagen fremmes efter naturfredningsloven.

I overensstemmelse med flertallet går kendelsen ud på, at sagen afvises som ikke henhørende under naturfredningsloven.

Kendelsen er under 28. februar 1958 påanket af Danmarks

naturfredningsforening.

Overfredningsnævnet har afholdt møde om sagen den 12. juli 1958 på hotellet i Gøl og i forbindelse hermed foretaget besigtigelse af fredningsområdet.

Sagen blev for den ankende forening forelagt af højesterets-sagfører Oscar Bondo Svane, som tillige repræsenterede naturfredningsrådet. Iøvrigt deltog i mødet statsministeriets konsulent i naturfredningssager, fredningsnævnets formand og de kommunale medlemmer af fredningsnævnet, som havde deltaget i sagens behandling, overfører Fabricius som repræsentant for naturfredningsrådet og reservatrådet, repræsentanter for statens landvindingsudvalg, for Hjørring amtsråd, Brovst, Gøl, Øland og Vedsted sogneråd, for Ulvedybsudvalget og for digelaget, samt enkelte andre interesserede.

Højesteretssagfører Svane påstod sagen hjemvist til naturfredningsnævnet til behandling og påkendelse i realiteten. Sagen var efter hans opfattelse med urette afvist af fredningsnævnet, idet den måtte anses for hørende under fredningsmyndighedernes beføjelser i henhold til naturfredningsloven.

Af de stedfundne forhandlinger og sagen iøvrigt fremgår bl.a. følgende:

Ulvedybet afskæres som foran nævnt fra Gøl bredning ved en for ca 40 år siden anlagt dæmning. I dæmningen er der indbygget en sluse, som ifølge sin konstruktion tillader udstrømning af vand fra Ulvedybet til Gøl bredning, men ikke indstrømning af vand fra Gøl bredning til Ulvedybet. Slusen har ikke plads for gennemsejling.

Ifølge kendelsen består slusen af 2 rektangulære rør med hver sin sluseport på lodret axe. Hvert rør er 1,7 m højt og 3 m bredt, og afstanden fra bunden af rørene op til vandspejlet er ved daglig vande 1,5 m.

Ejendomsretten til det omhandlede areal, omfattende dels vandarealet på ca 900 ha, dels en omgivende bræmme, der på grund af skiftende vandstand efter årstiderne i større eller mindre udstrækning oversvømmes af vand, tilkommer staten i henhold til finanslov for 1913-14 § 15 B. lo, hvorved der bevilgedes tilskud til opførelse af den ovennævnte dæmning. Grænserne for de inddæmmede arealer, der ikke er matrikulerede, skulle ifølge en skrivelse af 26. april 1913 fra ministeriet for offentlige arbejder til amtmanden over Hjørring amt nøje konstateres. I tidens løb er der opstået nogle opgrødearealer, men da disse tilhører staten, er ejergrænserne overfor private lodsejere ikke derved blevet ændret. Staten har fiskeriretten på området, idet nogle rettigheder til såkaldt

endelsfiskeri blev afløst i 1937, samt jagtretten.

Vandet i Ulvedybet er brakvand, og fiskebestanden er præget heraf. Det er oplyst, at området ikke i medfør af lov nr. 146 af 7. maj 1937 er inddraget under de for ferske vande gældende retsregler, og at en Vestre landsrets dom af 16.marts 1957 har ikendt straf i medfør af saltvandsfiskeriloven for ulovligt ålefiskeri på området.

Af en skrivelse af 28.juni 1958 fra Hjørring amt til højesteretssagfører Svane fremgår det, at det inddæmmede område, inklusive vandområdet, af vandløbsvæsenet er blevet betragtet som hørende under amtsrådets administrationsområde.

Der er ikke i medfør af naturfredningslovens § 25, stk. 1, fastsat strandbyggelinier ved Ulvedybet.

Efter det således oplyste, navnlig det ovenfor anførte vedrørende den dæmning, hvorved vandområdet er afskåret fra Gøl bredning, og den i dæmningen indbyggede sluse, samt vedrørende ejendomsforholdet, mener overfredningsnævnet, at Ulvedybet må anses for hørende under fredningsmyndighedernes beføjelser i henhold til naturfredningsloven. At området ikke i medfør af lov nr. 146 af 7.maj 1937 er inddraget under de for ferske vande gældende retsregler, kan under de foreliggende omstændigheder ikke blive af afgørende betydning.

For så vidt fredningsnævnets flertal som ovenfor nævnt har henvist til overfredningsnævnets kendelse af 30.marts 1957, der hviler på den opfattelse, at naturfredningslovens almindelige bestemmelser ikke omfatter dele af havet, bemærkes, at overfredningsnævnet efter det anførte ikke i fredningsmæssig henseende anser Ulvedybet for en del af havet.

Overfredningsnævnet finder herefter, at sagen bør hjemvises til fredningsnævnet til behandling og påkendelse i realiteten.

T h i b e s t e m m e s :

Sagen hjemvises til fredningsnævnet for Hjørring amt til behandling og påkendelse i realiteten.

Udskriftens rigtighed

bekræftes

F. Grage

Overfredningsnævnets sekretær.

FREDNINGSNÆVNET >

År 1958 den 9. december kl. 15 blev af fredningsnævnet for Hjørring amtsrådsreds i sag

nr. 439/57: angående fredning af Ulvedybet

afsagt sålydende

k e n d e l s e:

Fredningsnævnets kendelse af 1. februar 1958 indeholder en redegørelse for Ulvedybets og reservatets historie, dets naturvidenskabelige og undervisningsmæssige betydning, lodsejernes, derunder digelagets, interesser, landvindingsforslagene, og for de påstande og anbringender, som er fremført under fredningssagen. Ved kendelsen blev sagen afvist, idet et flertal af nævnets medlemmer fandt, at området måtte betragtes som søterritorium og derfor ikke henhørte under naturfredningsloven.

Ved overfredningsnævnets kendelse af 13. august 1958 blev sagen hjemvist til fredningsnævnet til behandling og påkendelse i realiteten, idet overfredningsnævnet fastslog, at Ulvedybet må anses for henhørende under fredningsmyndighedernes beføjelse i henhold til naturfredningsloven.

Den 17. november 1958 holdt fredningsnævnet efter tilvarsling af alle interesserede møde på Gøl hotel, hvori deltog repræsentanter for Danmarks Naturfredningsforening, naturfredningsrådet, landbrugsministeriet, statens landvindingsudvalg, Hjørring amtsråd, sognerådene for Brovst, Gjøl, Øland og Vedsted

OVERFREDNINGSNÆVNET>

20/5-1959

U D S K h I F T
af
OVERFREDNINGSNÆVNETS KENDELSESPROTOKOL.

År 1959, den 20. maj, afsagde overfredningsnævnet på grundlag af mundtlig og skriftlig votering følgende

k e n d e l s e

i sagen nr. 1288/58 vedrørende fredning af Ulvedybet.

I den af fredningsnævnet for Hjørring amt den 9. december 1958 afsagte kendelse hedder det:

"Fredningsnævnets kendelse af 1. februar 1958 indeholder en redegørelse for Ulvedybets og reservatets historie, dets naturvidenskabelige og undervisningsmæssige betydning, lodsejernes, derunder digelagets, interesser, landvindingsforslagene, og for de påstande og anbringender, som er fremført under fredningssagen. Ved kendelsen blev sagen afvist, idet et flertal af nævnets medlemmer fandt, at området måtte betragtes som søterritorium og derfor ikke henhørte under naturfredningsloven.

Ved overfredningsnævnets kendelse af 13. august 1958 blev sagen hjemvist til fredningsnævnet til behandling og påkendelse i realiteten, idet overfredningsnævnet fastslog, at Ulvedybet må anses for henhørende under fredningsmyndighedernes beføjelse i henhold til naturfredningsloven.

Den 17. november 1958 holdt fredningsnævnet efter tilvarsling af alle interesserede møde på Gøl hotel, hvori deltog repræsentanter for Danmarks naturfredningsforening, naturfredningsrådet, landbrugsministeriet, statens landvindingsudvalg, Hjørring amtsråd, sognerådene for Brovst, Gjøll, Øland og Vedsted kommuner, Ulvedybsudvalget, digelaget for Brovst, Øland, Gjøll og Åby sogne, vedkommende lodsejerudvalg, Limfjordsfiskerne, reservatrådet samt landinspektør A. C. H. Monrad, skytterne N. Rasmussen og Erik Krogh og yderligere nogle interesserede.

Danmarks naturfredningsforening og naturfredningsrådet fremhævede Ulvedybets store og stedse stigende betydning som fuglereservat og påpegede, at man burde udføre landvindingssarbejder på andre områder, før man angreb et reservat, i hvilken henseende henvises til, at der foreligger planer til afvanding og forbedring af ca. 21.500 ha andre steder ved Limfjorden. Det fremhævedes, at de vandlidende arealer omkring Ulvedybet vil kunne afvandes ved etablering af en dæmning på ca. 11 $\frac{1}{2}$ km rundt om dybet, og at sommervandstanden i dette vil kunne bibeholdes ved en forbedring af slusen og anbringelse af en pumpe, og at udgifterne hertil måtte kunne afholdes efter naturfredningsloven. Der blev endvidere fremlagt uddrag af Rigsdagstidende A 1911-12, hvoraf fremgår, at formålet med oprettelse af fjorddiget fra Øland til Gjøl m.m. alene var at beskytte de bagved liggende arealer mod de stadig tilbagevendende saltvandsoversvømmelser, men ikke at tørlægge fjordarmen. Endvidere fremlagdes skrivelse af 7. november 1958 fra museumsdirektør, dr. phil. H. M. Thamdrup til naturfredningsrådet, hvori påny gøres rede for den store betydning af dette reservat.

Reservatrådets repræsentant bemærkede blandt andet, at rådet ønsker fredning, og påpegede, at områderne udenfor Ulvedybet kan og bør afvandes med bevarelse af reservatet. Det henstilledes, at fredningsnævnet før kendelse afsiges, skaffer sikker beregning af de økonomiske virkninger af, at Ulvedybet holdes udenfor.

Landbrugsministeriets repræsentant oplyste, at ministeriet er af den opfattelse, at afvandingen bør gennemføres, og at en rationel afvanding ikke kan ske med bibeholdelse af reservatet.

Formanden for statens jordlovsudvalg, Nielsen Man, Brovst, bemærkede på egne vegne, at fredning og reservat må drives med måde, og navnlig må befolkningens tarv gå forud for fuglenes.

Digelaget protesterede mod fredning og påstod - såfremt fredning gennemføres - at der uden udgift for digelagets interessenter måtte træffes sådanne forholdsregler, at de ikke fredede arealer indenfor diget kan afvandes kunstigt uden øgede udgifter. Det gjordes gældende, at selvom digets formål var beskyttelse af arealerne, måtte der dog bag ved ligge en tanke om, at det ville kunne bruges til afvanding.

Ingeniørfirmaet Markersen, Rødby, bemærkede, at en fredning af Ulvedybet vil medføre betydelig fordyrelse af afvanding af engarealerne, blandt andet et 11 $\frac{1}{2}$ km langt dige til ca. 250.000 kr. og 2 pumpestationer à 150.000 kr.

Lodsejerudvalgets repræsentant bemærkede, at lodsejernes rettigheder ikke bør fortrænges til fordel for fuglene, og oplyste endvidere, at der fra talrige skjulte skydepladser omkring reservatet drives betydelig jagt på fuglene.

En lodsejer i landvindingslaget Gjøl-Fristrup enge, ca. 2800 ha stort, bemærkede, at han var dybt skuffet over den meget betydelige overskridelse af den anslåede anlægssum for det område.

En lodsejer på Gjøl mente, at afvanding af Ulvedybet ville medføre fare for, at drikkevandet blev saltholdigt.

Nævnets formand tilkendegav de mødte, at eventuelle erstatningskrav måtte fremsættes i mødet.

Der blev ikke fremsat noget erstatningskrav.

Det bemærkes herved, at digebestyrelsen i skrivelse af 22. juli 1957 til fredningsnavnet har rejst krav om tilbagebetaling af de i sin tid af lodsejerne afholdte udgifter til digets anlæg med rentes rente, såfremt Ulvedybet fredes.

Nævnet finder at måtte fremhæve, at Ulvedybet kun er udlagt som vildtreservat, jfr. nu lov nr. 94 af 7. april 1936, kap. II, med henvisning til jagtloven af 28. april 1931 § 14, at det tilkommer landbrugsministeriet at administrere dette reservat, og at det ligeledes principielt må tilkomme dette ministerium at træffe bestemmelse om, hvorvidt reservatet skal bevares. De under nærværende fredningssag anførte naturvidenskabelige og undervisningsmæssige hensyn afsvækkes betydeligt derved, at området ikke er udlagt som videnskabeligt reservat, jfr. reservatlovens kap. III, i hvilket tilfælde det endvidere ville have været under statsministeriets administration.

Selvom formålet med opførelsen af Øland-Gjøl diget efter det oplyste må antages at have været at beskytte de lavtliggende områder mod de periodiske oversvømmelser fra Limfjorden, finder nævnet det dog ikke rimeligt, om lodsejerne, som har betalt bidrag til digets anlæg (og stadig betaler til dets vedligeholdelse), skulle afskæres fra mulighederne for en yderligere forbedring af deres jord ved benyttelse af diget, blot fordi fuglene igennem de siden anlæget forløbne år i stigende grad finder hvileplads indenfor diget. Og nævnet finder det ej heller rimeligt, om lodsejerne skulle bære deres part af den betydelige fordyrelse, som Ulvedybets bevarelse ville medføre for en rationel afvanding af deres meget store og stærkt vandlidende arealer. En

nærmere udført beregning af fordyrelsen foreligger vel ikke, men det ligger i sagens natur, at alene opførelsen af et 11 $\frac{1}{2}$ km langt dige på de vandlidende arealer omkring dybet og oprettelse af to pumpestationer i stedet for een, vil betyde en meget væsentlig fordyrelse.

Efter det anførte finder nævnet ikke, at naturvidenskabelige eller undervisningsmæssige hensyn for dette som almindeligt vildtreservat udlagte område er af en så væsentlig interesse, at det bør fredes.

Endelig bemærkes, at nævnet ej heller finder, at området på grund af skønhed, beliggenhed eller ejendommelighed er af væsentlig betydning for almenheden.

Herefter vil området ikke være at frede."

Kendelsen er den 6. januar 1959 indtænket for overfredningsnævnet af Danmarks naturfredningsforening.

Overfredningsnævnet, som besigtigede området forud for sin kendelse af 13. august 1958, hvorhos to medlemmer, som var forhindrede i at deltage i denne besigtigelse, senere har besigtiget arealet, har behandlet sagen i et møde i København den 17. marts 1959. I mødet deltog repræsentanter for Danmarks naturfredningsforening, naturfredningsrådet, reservatrådet, landbrugsministeriet og statens landvindingsudvalg, arbejdsministeriet, Brovst, Øland og Gjøl sogneråd, digelaget for Brovst, Øland og Åby sogne, lodsejerudvalget og lodsejerne på Gjøl, limfjordsfiskerforeningen samt ingeniørfirmaet Markersen & søn.

Danmarks naturfredningsforening nedlagde påstand om, at Ulvedybets, staten tilhørende vandområde og den omgivende, ligeledes staten tilhørende landbræmme fredes således, at den nuværende tilstand bevares. Digelaget nedlagde påstand om, principalt at fredningen ikke gennemføres, subsidiært at der, såfremt fredningen gennemføres, uden udgift for digelagets interessenter træffes sådanne forholdsregler, at de ikke fredede arealer indenfor diget kan afvandes kunstigt uden øgede udgifter.

Til støtte for naturfredningsforeningens påstand anførtes, at Ulvedybets vandområde er et i videnskabelig og undervisningsmæssig henseende meget betydningsfuldt fuglereservat, og at vandområdet i sig selv er af stor landskabelig værdi.

I førstnævnte henseende blev det anført, at Ulvedybet efter dets inddæmning for ca. 40 år siden og på grund af forbudet mod

jagt er blevet rasteplads for en enestående talrig bestand af trækfugle, aldeles overvejende ænder, især gråænder. Når der i fredningsnævnets kendelse lægges vægt på, at Ulvedybet kun er udlagt som et vildtreservat, der administreres af landbrugsministeriet, begge dele i kraft af statens ejendomsret til arealet, ikke som videnskabeligt reservat under statsministeriet i henhold til lov nr. 94 af 7. april 1936 kap. III, gøres heroverfor gældende, at videnskabelige reservater er laboratorier for videnskabsmænd, medens vildtreservater iøvrigt er af ligeså stor videnskabelig og undervisningsmæssig interesse. Ulvedybets betydning som raste-
sted og reservat for andefugle belyses i en af museumsdirektør dr. phil. Thamdrup den 7. november 1958 afgiven udtalelse, som indeholder en redegørelse, der går ud på, at tætheden af gråænder i Ulvedybet langt overstiger tætheden i Bygholm og Vesløs vejler, og at der i så henseende er et langt spring ned til andeområder af ordinær type. I den nævnte udtalelse peges der på, at andebestanden må antages at være i tilbagegang i Danmark, og at opretholdelse af egnede trækreservater er et nordisk eller måske rettere nordvesteuropæisk anliggende.

Med hensyn til Ulvedybets landskabelige betydning og til den interesse, det som samlingssted for store mængder af fugle har for den almindelige befolkning, blev det bl. a. anført, at området, til hvilket der er adgang ad offentlige veje, ligger i nærheden af Ålborg.

Til støtte for naturfredningsforeningens påstand om fredning blev der fremlagt et projekt, hvorefter arealerne vest og nord for Ulvedybet ville kunne afvandes med bevaring af vandet i Ulvedybet. Dette projekt går bl. a. ud på gravning af en landkanal, hvorfra fylden skulle anvendes til opførelse af et dige på land vest og nord for Ulvedybet. At arealerne mod øst, på Gjøl, ikke ville blive afvandet ved gennemførelsen af dette projekt, måtte blive uden betydning, idet lodsejerne her var modstandere af en afvanding af Ulvedybet. Overfor udtalelsen i fredningsnævnets kendelse om, at Ulvedybets bevarelse vil medføre en betydelig fordyrelse for lodsejerne, gjordes det gældende, at afvandingsudgiften pr. ha af afvandede arealer ikke ville blive dyrere, men snarere billigere efter det fremlagte projekt end efter det af landvindingsudvalget godkendte projekt. I denne forbindelse anførtes bl. a., at det ovennævnte dige er kortere end angivet i frednings-

nævnets kendelse.

Statens landvindingsudvalg, der ligesom digelaget ønskede den påankede kendelse stadfæstet, mente, at afvandingsudgiften pr. ha af afvandede arealer ville blive praktisk taget den samme efter de to projekter. Det nu fremlagte projekt omfatter imidlertid som nævnt ikke afvanding af arealerne på Gjøl. Disse arealer ville endog være udsat for at lide skade ved dette projekts gennemførelse, fordi det undertiden kunne bevirke en vis hævnning af vandstanden i Ulvedybet. En afgørende indvending mod projektet var det, at man ved dets gennemførelse ville gå glip af det værdifulde landbrugsareal på ca. 800 ha, som ved hjælp af det allerede tilstodeværende dige med en rimelig bekostning vil kunne indvindes ved udtørring af Ulvedybet. Det anførtes, at hele Ulvedybsområdet frembyder en af de allerbedste afvandingsmuligheder her i landet.

Til denne opfattelse sluttede sig formanden for statens jordlovsudvalg Nielsen-Man, der gav møde som repræsentant for lodsejerudvalget. Han fremhævede, at der på Ulvedybsområdet ville kunne oprettes mere end 70 selvstændige landbrug.

Arbejdsministeriets repræsentant udtalte sig imod en fredning, idet han fremhævede, at afvandingsarbejderne og påfølgende detaljafvandingsarbejder ville være en stærkt tiltrængt afhjælpning af den betydelige arbejdsløshed på egnen. I så henseende var det af betydning, at afvandingen gennemførtes fuldtud, efter det godkendte projekt.

Et flertal på fem af overfredningsnævnets medlemmer mener, at landskabelige hensyn kun har ringe vægt som begrundelse for en fredning af Ulvedybet. Med hensyn til dets opretholdelse som rasteplass for trækfugle tillægger de det ikke afgørende betydning, at der kun er tale om et vildtreservat, ikke et videnskabeligt reservat, hvorved dog bemærkes, at når det fra naturfredningsrådets side er anført, at adskillige vildtreservater er tilholdssteder for en del sjældne fugle, gælder dette i alt fald kun i ringe grad om Ulvedybet, hvis fuglebestand som ovenfor nævnt aldeles overvejende er ænder.

Det nævnte flertal mener, at bevarelsen af Ulvedybet som rasteplass for disse trækfugle er af væsentlig interesse, uanset at det formentlig ikke kan anses for udelukket, at fuglene, hvis Ulvedybet udtørres, i en vis udstrækning vil slå sig ned andet

steds. Overfor denne interesse i bevarelsen af Ulvedybet står imidlertid interessen i forbedring og forøgelse af det danske landbrugsareal. Denne interesse må flertallet efter de foreliggende oplysninger anse for mere tungtvejende end hensynet til bevarelse af fuglebestanden i Ulvedybet, hvorved der heller ikke helt kan bortses fra, at det bestående dike er opført til værn af landbrugsmæssige interesser. Flertallet tillægger også det fra arbejdsministeriets side fremhævede hensyn til afhjælpning af arbejdsløshed væsentlig betydning, et hensyn der, som anført af ministeriet, vil blive mest tilgodeset ved en afvanding, der omfatter Ulvedybet.

I henhold til det foran anførte er flertallet kommet til den opfattelse, at der ikke er tilstrækkelig begrundelse for ved en fredningskendelse at udelukke gennemførelsen af et afvandingsprojekt, som omfatter Ulvedybets vandområde. De voterer derfor for stadfæstelse af fredningsnævnets kendelse.

Et af overfredningsnævnets medlemmer bemærker: Som i nævnets kendelse omtalt har Ulvedybet siden 1930 været udlagt som vildtreservat, jfr. nu lov nr. 94 af 7. april 1936 § 7, og efter de foreliggende - fra naturfredningsrådet og andre sagkyndige indhentede - oplysninger, har dette indvand som følge af reservatordningen og sin beliggenhed udviklet sig til at blive en af landets værdifuldeste rasteplasser for trækkende fugle. Det er herved oplyst, at Ulvedybet huser en meget betydelig bestand af ænder, særligt gråænder, således at andebestanden, efter de i de senere år foretagne optællinger, må anses for at være den største og tætteste i Nordjylland. Under hensyn til den naturværdi, Ulvedybet med dets rige fugleliv må antages at have for mange mennesker og til den betydelige undervisningsmæssige og naturhistoriske interesse, der efter naturfredningsrådets opfattelse må tillægges Ulvedybet som tilholdssted for trækkende fugle, findes en fredning af området med bevarelse af reservatet at være hjemlet ved naturfredningslovens § 1. Idet de overfredningsnævnet forelagte oplysninger derhos ikke findes i afgørende grad at tale imod, at Ulvedybet udskilles af det samlede afvandingsprojekt, og idet interessen i at bevare et ældre fuglereservat af den store værdi, Ulvedybet må antages at have, findes at overveje de landbrugsmæssige og beskæftigelsesmæssige hensyn, som der ellers må tillægges stor vægt, stemmer dette medlem for at tage den af Danmarks

naturfredningsforening nedlagte fredningspåstand til følge.

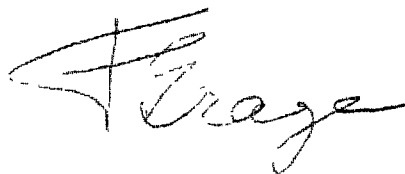
Et af overfredningsnævnets medlemmer var forhindret i at deltage i sagens behandling.

Kendelsen vil være at afsige i overensstemmelse med flertallet.

T h i b e s t e m m e s :

Den af fredningsnævnet for Hjørring amt den 9. december 1958 afsagte kendelse vedrørende fredning af Ulvedybet stadfæstes.

Udskriftens rigtighed
bekræftes.

F. Grage

overfredningsnævnets sekretær